

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

*„Neustále se modli korunku,
kterou jsem tě naučil.
Každý, kdo se ji bude modlit,
dosáhne velkého milosrdenství
v hodině smrti.“*

/Deníček 687/

4

2. ROČNÍK
2007

Drazí přátelé,

koncem června jsem se zúčastnil exercicií pro kněze, které vedl misionář z Afriky. Během jedné konference se snažil definovat, co to jsou exercicie. Měl s sebou papír, na kterém bylo asi třicet definic. On ale přečetl jen jednu, tu, která, jak říkal, ho nejvíce oslovila. „Exercicie – to je čas pro Pána Boha“ – toto byla celá definice.

Pokud bychom chtěli definovat modlitbu, myslím, že bychom mohli použít stejná slova. Modlitba je čas pro Pána Boha. V první řadě pro něj, ne pro nás. Bůh má pro nás připravené plné ruce milostí a čeká přede dveřmi. Modlitba je čas otevření dveří Pánu Bohu. Modlitba je začátkem každého zázraku.

Tento misionář z Afriky připomněl slova Mahatma Ghandiho, který řekl, že pokud se nezbázní během tolika let svého života kvůli problémům, které musel řešit, tak je to jen díky modlitbě.

Přeji Vám a také sobě, aby toto číslo „Apoštola“ pomohlo nám všem uvědomit si, jak velice všichni potřebujeme pokleknout k modlitbě, co všechno můžeme pomocí modlitby získat a o co můžeme přijít, když se nebudeme pravidelně modlit a budeme spoléhat jen na sebe...

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka.

Společnost katolického
apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníku sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

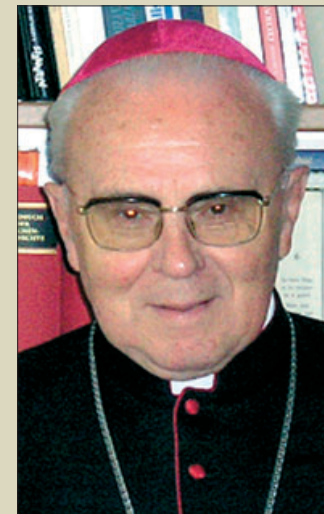

MONS.

JAROSLAV ŠKARVADA

EMERITNÍ POMOCNÝ

BISKUP PRAŽSKÝ

Také jste doma zlobili? Já zcela jistě a chci se zmínit o výchově ze strany rodičů. Kdesi na kredenci v kuchyni hrozila mi pružná rákoska. Ale ani nevím, jak se dá použít, protože se jí nikdo nedotýkal. Maminka na mě šla jinou cestou. Když jsem ji opravdu rozčílil, řekla mi, že tím jí škodím na zdraví, a hned řekla i počet dnů, o které mou vinou zemře dříve. To samozřejmě působilo víc než ta rákoska, protože jsem měl maminku rád a život jsem jí nechtěl zkracovat. Všechno tedy skončilo láskyplnou pusou a vyznali jsme si navzájem, že se máme rádi. To působilo víc než ta rákoska.

Mně tato metoda velmi pomáhala, stal se ze mne hodný synáček. A zůstalo mi to jako metoda, kterou se dá odpouštět.

Čili uznání vlastní viny, smír a odpuštění, které bylo silnější než moje provinění.

Myslím, že něco podobného lze učinit, i když je člověk už starší. A že tak pocit viny, který je upřímný, může dokonce prohloubit vzájemnou lásku.

To může platit i ve vztahu hřích a Boží odpuštění. Snad jsme to někdy i sami zakusili po dobré svaté zpovědi. Hřích pak končí prohloubením vzájemné lásky.

Proto si velmi vážím všeho, co slouží k takovému prohloubení lásky. Časopis „Apoštol Božího milosrdenství“ ukazuje cestu, na které lze prohlubovat vzájemnou lásku. Představme si, co se dalo v Petrově duši, když postřehl, že mu Pán odpustil jeho nevěrnost. Nekončilo i toto v prohloubení lásky k Pánu Ježíši? Křesťanské pokání má tento pozitivní výsledek. Nedivme se proto, že nám Pán Ježíš dává tuto příležitost, která je cestou ke smíření a prohloubení lásky. Proto jsem Pánu vděčný, že nás i časopisem „Apoštol Božího milosrdenství“ vede k tomuto růstu naší lásky a věrnosti. A díky i za svátek Božího milosrdenství, který nás vede touto cestou.

OBSAH

Úvodní slovo – Jaroslav Škarvada 3

Modlitba zdrojem síly? 5

Modlitba v roztržitostech 7

Rozhovor s P. Miloslavem Fialou 10

K modlitbě se musíme připravit 13

Jak se dnes modlit? 16

Předsudky a nedorozumění 18

Poslání a spiritualita s. Faustyna 19

Korunka k Božímu milosrdenství 21

Medvídkovy Vánoce 22

Na apoštolských cestách – Korea 24

Homilie arcibiskupa Jana Graubnera .. 27

Literatura 30

Informace 31

Petra Slámová – „SAMOTA“

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

MODLITBA ZDROJEM SÍLY?

Modlitba jako zdroj síly? No samozřejmě, odpovíme promptně. Stačí se podívat na evangelium... a mnohokrát narazíme na povzbuzující příklady lidí, kteří modlitbou získali novou sílu – fyzickou (díky uzdravení), duchovní (díky odpuštění a přijetí samotným Ježíšem). Ale... je to opravdu tak snadné? Proč se nám mnohokrát nepodařilo totéž? Věřím, že právě pro tyto „neúspěšné“ případy nám může velmi dobře posloužit Pavlův příklad. Tento velký apoštol národů trpěl kvůli tajemnému ostnu (nevíme, co to vlastně bylo: Nemoc? Útoky Nepřítele? Povahová slabost? „Cosi ztrapňujícího“?). Víme také, že tento apoštol prosil třikrát Pána o vysvobození od této nepříjemnosti. Odpověď? Stačí ti moje milost, protože ve slabosti se projevuje moje síla (2 Kor 12,9). Modlitba tedy nebyla vyslyšená (alespoň ne tak, jak chtěl Pavel). Anebo přesněji – byla vyslyšena jinak. Slabost zůstává, ale díky modlitbě přichází milost. Síla. Moc v bezmoci. Zvláštní, že?

Že Bůh miluje „naši bezmoc“ a právě v tomto našem rozpoložení (někdy dokonce „rozložení“!) ukazuje svoji moc, to ilustruje i velmi poučný text ze Sk 4,23-33:

Když byli Petr a Jan propuštěni, vrátili se mezi své a oznámili, co jim řekli velekněží a starší. Když to bratři uslyšeli, pozdvihli jednomyslně hlas k Bohu a řekli: „Pane, který jsi učinil nebe i zemi i moře a všechno, co

je v nich, ty jsi skrze Ducha svatého ústy našeho otce Davida, svého služebníka, řekl: ‘Proč zuří pohané hněvem a národy osnují marná spiknutí? Povstávají králové země a vladaři se srocují proti Hospodinu a jeho Mesiáši.’ Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohanými i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. Pohled tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; a vztahuj svou ruku k uzdravování, čímž znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše. “ Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. Boží moc provázela svědectví apoštolů a vzkríšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost.

I tito naši starší bratři ve víře prožívají určitou slabost (podobně jako Pavel), nacházejí se totiž v určitém ohrožení a nebezpečí. Stojí před dilematem: Mlčet o Ježíši (a tak si ušetřit komplikace), anebo mluvit o něm, i když za cenu problémů? Možná prožívají strach z lidí (podobně jako často my sami, kdy se raději

„schováváme někde v koutku“, jen aby druhí nevěděli o naší víře a názorech). Podobně jako Pavel i oni „sáhnou“ po slabém a přitom mocném prostředku modlitby. V čem tkví síla této modlitby? Není to obyčejný nárek, stížnost „na zlé časy“, které prožívají. Je to především vyznání: „Pane, ty jsi učinil nebe a zemi, ty jsi tedy mocnější než tito odpůrci evangelia.“ Je pro nás velmi důležité stále znovu vyznávat Boží velikost (chválou nebo děkováním) – jinak se naše modlitba stává „vyléváním srdce“, ale ne projevem víry. Další velmi poučný moment této modlitby spočívá v odvolání se na Boží slovo, konkrétně na proroctví. Modlitba, která se opírá o Boží slovo, Boží příslib, se stává skutečně „voláním do nebe volajícím“. Proč tedy nečíst při modlitbě Bibli... a pak neproměnit toto slovo v modlitbu? A konečně tito první svěd-

kové víry prosí o zvláštní moc – moc k vydávání svědectví, moc ke službě, moc pro druhé (skrze uzdravení). Neprosí tedy ani tak pro sebe, ale pro druhé – a především pro Boží království. Jistě, tato modlitba pak přináší užitek a sílu jim samotným, ale právě proto, že oni „hledají nejprve Boží království a všechno ostatní je jim tedy přidáno“ (srov. Mt 6,33). Jejich modlitba přináší pak viditelné ovoce – apoštolové dostávají sílu vyjít „ze své komůrky“ a předávat druhým evangelium přesvědčivými slovy a činy.

Závěrem můžeme tvrdit a potvrdit, že modlitba je opravdu zdrojem síly – často tato síla však přichází jinak, než očekáváme (jako u Pavla, kdy je to „moc v bezmoci“). Jindy nás zase burcuje a uschopňuje k šíření evangelia, navzdory všem překážkám a negativním okolnostem.

Petra Slámová – „DOTEKY“

PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

MODLITBA V ROZTRŽITOSTECH, VYPRAHLOSTI A KŘÍŽI

„Pane faráři, já už se nemodlím! Víte, ono mi to nic nedává...“ Vyjádření tohoto druhu slýchám od lidí poměrně často. A říkám si, kde asi jako kněží a řeholníci děláme chybu, když nejsme s to věřícím vstoupit tak zásadní věc, jako je *správná motivace k modlitbě*. Copak se modlíme, aby nám to „něco dávalo“? Copak je modlitba konzumním zbožím? My vložíme příslušnou „minci“ naší dobré vůle a snahy být s Bohem a vypadne nám požadovaná útěcha či duchovní radost?

Vždy jsem měl za to, že když rozmlouváme s přítelem, neděláme to proto, abychom „z toho něco měli“, nýbrž proto, abychom *byli s ním*! Že je to samozřejmé? Proč tedy, když jde o modlitbu, věc vnímáme a prožíváme jinak? Je-li modlitba rozhovorem s Bohem a žijeme-li z vědomí, že je naším přítelem, jak to, že pro nás modlitba není setkáním s Bohem, na které jdeme bez ohledu na to, zda z něj něco vyzískáme nebo ne a zda jsme disponováni nebo je nám zle?

Je důležité *být s Kristem*, i když prožíváme něco těžkého; nejenže tím projevujeme svou věrnost Pánu, nýbrž dostáváme se i ke zdroji posily pro nás, jemuž se naopak vyhýbáme pokaždé, když opouštíme pravidelnou modlitbu.

FOTO: ARCHIV ABM

Modlitba se pro nás stává těžkou nejčastěji ze tří příčin: buďto se nacházíme v *roztržitostech* nebo nás trápí *vyprahlost* nebo prožíváme nějakou životní zkoušku, *kříž*.

MODLITBA V ROZTRŽITOSTECH

Co máme dělat, když nás v modlitbě pronásledují roztržitosti? Odpověď záleží na tom, o jaké roztržitosti se jedná. Jde-li o *dobrovolné roztržitosti*, pak jediným východiskem je naše rozhodnutí se s takovými roztržitostmi rozejít, jiný lék není!

Nás však trápí spíše roztržitosti *nedobrovolné*. I zde ale odpověď záleží na tom, jakého druhu tyto roztržitosti jsou: jedny totiž pocházejí z našeho *neuspořádaného způsobu života*, jiné jsou závislé na našem *momentálním stavu a rozpoložení*.

V prvním případě se roztržitosti nedají „řešit“ až v okamžiku modlitby, nýbrž je třeba se jich preventivně zbavovat tím, že svůj život uspořádáme tak, aby modlitbě sloužil, nikoli jí škodil či překážel. Jsme-li, například, zvyklí *pořád* dělat dvě až tři věci zároveň, je jisté, že při modlitbě, kdy musíme *konat z víry* (neboť Boží blízkost a rozhovor s Kristem nejsou smyslově vnímanou skutečností!), je ještě mnohem těžší dělat jednu věc než při jiných činnostech. Nebo když svou fantazii „bombardujeme“ spoustou zbytečných nebo dokonce nevhodných obrazů (třeba „neúnavným“ sledováním televizních programů!), nemůžeme se divit, že nám budou „dělat paseku“ při modlitbě.

Můžeme-li tento druh roztržitostí odstraňovat nepřímo prevencí, na roztržitosti momentálního stavu a rozpoložení nemáme většinou žádný vliv. Svátá Terezie z Avily říká, že je to „nevléčitelné zlo“ (*mal incurable*), a v dopise z posledního roku života ujišťuje jednoho kanovníka, že je zrovna toho dne měla. Zde je nejlépe chovat se k roztržitostem jako k mouše, která nás sice obtěžuje, ale již si snažíme nevšímat, jinak by nás odvedla od modlitby. Roztržitosti tohoto druhu neničí modlitbu ani usebrání v ní; neboť usebrání spočívá v sestoupení do větších hlubin vlastního nitra, a tak je možné i tehdy, když je hladina našeho „moře“ rozbouraná... Naopak, trpělivé snášení těchto roztržitostí činí naši modlitbu v Božích očích ještě vzácnější, než když je bez nich!

MODLITBA VE VYPRAHLOSTI

Netrápí nás ovšem jenom roztržitosti, nýbrž také *vyprahlost*. Oč jde? Je to zásadní nechuť nebo dokonce neschopnost se modlit, která ale nepochází z nedostatku horlivosti nebo dokonce z hříchu, odvratu od Boha, nýbrž z *procesu očišťování*, jímž musí projít každý, kdo chce dojít až k důvěrnému rozmlouvání s Bohem jako s přítelem (srov. Ex 33,11). Že jde skutečně o Boží očišťování a nikoli o naši vlažnost, poznáváme podle toho, že nás fakt naší neschopnosti se modlit vnitřně trápí a sklíčuje. Tomu, kdo je vlažný, přece nezáleží na tom, zda slouží Bohu či nikoli!

Ve vyprahlostech není třeba konat nic mimořádného: stačí (i když právě to není vůbec snadné!) jen přebývat s Bohem, *setrvávat s Kristem* a odevzdávat se mu, dávat mu právě tuto svou vlastní neschopnost nebo nechuť se modlit. Něco takového úžasným způsobem přitahuje a „dojímá“ Ježíše a on se k nám tím více sklání, třebaže to necítíme... S časem člověk dokonce zjistí, že je bezpečnější ve vyprahlé modlitbě než v modlitbě plné útěch, neboť vyprahlá modlitba v sobě neskryvá pokušení navázat se na dary a zapomenout na Dárce, naopak, vede k *nezištnosti*.

MODLITBA V KŘÍŽI

Nejtěžší je pro nás modlit se „v kříži“, tedy v nějaké životní zkoušce, která na nás doléhá. Většinou je pro nás těžké již to, že často nedokážeme porozumět nejen tomu, *proč* na nás Bůh dopouští těžké věci, nýbrž už to, že je vůbec dopouští a co to znamená... Zaměňujeme totiž Boží dopuštění s jeho vůlí; jenže

když Bůh něco dopouští, *nechce to* a to ani v tom smyslu, že by to *chtěl „trochu méně“*, než když jde o jeho plán, jeho vůli. Bůh dopouští, neboť nechce násilně měnit běh světa, jak jej spoluurčujeme svým hříchem a svou nedokonalostí. Dopuštění ovšem znamená také, že navzdory tomu, že Bůh danou věc nechce, není vůči ní bezmocný, nýbrž *přetváří danou situaci zevnitř*.

Tomu, pochopitelně, v konkrétní situaci rozumíme jen málokdy a kříž nás sklíčuje a sráží k zemi... To ale přece nevadí! I Ježíš padal pod křížem a po nás se nechce, abychom byli „dokonalejší“ než náš Pán! Důležité ovšem je, abychom před ním *stáli v pravdě*, a to předpokládá i to, že budeme mít odvahu v modlitbě před ním i *naříkat a ptát se proč*, ba ve zvlášť těžkých situacích budeme ochotni se i „pohádat“ s Hospodinem jako proroci! Počátkem opravdové modlitby je totiž *pravda*, a to *pravda o nás*: nesmíme si na nic hrát ani nasazovat masky (srov. Mt 6,5n.). To je Bohu milejší než póza „spokojeného“ nebo přinejmenším „s osudem smířeného“ křesťana. A tak jako se Bůh nezřekl svých proroků, nezřekne se ani nás! On ví, jak je pro nás někdy těžké snášet životní zkoušky, které na nás dopadají.

Tak jako si přejeme najít za manželku „ženu do deště“, tj. osobu, jež je ochotná s námi snášet i to, co je nepříjemné a těžké, Bůh touží po „orantech (lidech modlitby) do deště“, kteří se nezaleknou ani vlastní slabosti, ani Božího vedení, ani životních zkoušek, ale v každé situaci odpovídají svému Pánu, jak nejlépe umí. Pak si mohou být jisti, že je Bůh s nimi, bez ohledu na to, zda to cítí nebo ne, zda jim to „něco dává“, nebo zdánlivě nedává vůbec nic.

ROZHOVOR S P. MILOSLAVEM FIALOU O. PRAEM.

❖ Člověk dnešní doby často hledá sám sebe. Svou identitu, své místo uprostřed tohoto světa. Myslíte si, otče, že modlitba v tom může pomoci? A jakým způsobem?

Současný člověk je doslova zavalen mnoha podněty, dojmy a vlivy ze svého okolí, ze společnosti i z médií, takže je nesusouředitelný a roztržitý. A to ho odvádí od něho samého, od vlastního středu a od hledání smyslu života, od cíle, ke kterému by se měl ubírat, a snaží se ho uspokojit množstvím většinou povrchních zájmů a podnětů. Dnešní člověk se podobá sendviči – je v něm od každého něco. A čím je nabízená myšlenka, věc nebo hodnota (pokud lze o hodnotě vůbec hovořit) pro něho stravitelnější a méně náročná na myšlení, tím raději ji přijme. Působí tedy na něj mnoho vlivů z okolí, které je zvláště v české kotlině poplatné hmotným zájmům, tedy praktickému konzumu. Tím je silně narušen jeho vnitřní řád a on je stále odváděn od podstaty, tedy od možnosti soustředit se na důležité, na to, co dotváří pravdivost života. Takže, jak píše R. Guardini, se stále víc vzdaluje od vlastního středu, nenachází smysl vlastní existence a tím ani sama sebe. Není zakotven v určitém pevném řádu stanoveném Bohem. Zde můžeme připomenout vynikajícího církevního otce Evagria Pontika, který říká: „Chceš-li poznat Boha, poznej nejprve sama sebe.“ A právě v tom je současný člověk určitým způsobem omezen. Tím, že utíká od své vlastní podstaty, od středu své bytosti, utíká také od nadpřirozena.

Proto člověk trpí „existenčním vakuem“, jak píše V. Frankl, a trpí nejružnějšími neurotickými příznaky, bojí se „prázdných

chvil“, kde by měl prostor a čas pro zamýšlení a pro modlitbu. Nemá pro to pochopení. Proto se pohybuje v rozmezí svých povrchních zájmů, jeho rodina tím trpí a není schopen navázat vážnější, pevnější přátelství, jeho mezilidské vztahy jsou rozvolněné a povrchní.

Kde má tedy takový člověk záchytný bod? Když ho nemá v sobě a v pevném vztahu k druhým lidem a k Bohu, je sám rozpolcenou bytostí. Jeho základní charakteristikou je neurčitost a neuspořádanost. Obrátí-li se však k Bohu a poprosí o pomoc, dostane se mu nejen vnitřního pokoje, ale i smyslu pro řád, krásu a pravdu.

❖ Zdá se, že modlitba se může pro dnešního člověka stát takovým záchytným bodem. Ale co je to modlitba?

Máte, otče, svou vlastní definici modlitby? Čím je modlitba pro vás?

Rád a často se vracím ke zkušenosti církevní učitelky sv. Terezie z Avily, která prohlásila, že *modlitba je přátelským rozhovorem s někým, kdo ji nekonečně miluje*. Abych tedy s někým otevřeně hovořil, musím mu důvěřovat. To znamená, že se mu musím otevřít, jak to ostatně opravdové přátelství vyžaduje, a být mu za všech okolností věrný. To je základní předpoklad modlitby díky, chvály i prosby, abych uvedl základní typy našich dialogů s Bohem. Má nás provázet vědomí nekonečně velkého Božího milosrdenství, neboť Bůh ve své lásce čeká, až se mu otevřeme, až se mu sdělíme. Abychom to dokázali, musíme se stále učit tolik potřebnému soustředění a rozptylující vlivy překonávat. Čili vnímat Boží přítomnost. Pak modlitba splní své poslání a upevňuje vztah k Bohu, ať se modlíme žalm, růženec nebo ať meditujeme Pánovo slovo. To všechno ovšem potřebuje určitý prostor, který si vytváříme ve svém nitru.

R. Guardini ve své knížce o modlitbě doporučuje, abychom před započatím modlitby odložili všechny starosti a soustředili se na to, co chceme dělat a s kým chceme hovořit... To jsou základní předpoklady k tomu, aby naše modlitba měla určitý smysl a význam. Bez toho je to jen mechanické. K té mechanicitě máme bohužel všichni sklony, ale musíme se jí bránit právě tím zdravým úsilím. Takže souhlasím s Terezií z Avily – nakonec ona je mistrem duchovního života – že modlitba je skutečně přátelským rozhovorem. Je jedno, jestli se modlím sám nebo ve společenství, nikdy přece nejsme sami, ale Bohu musíme pokorně vnímat.

❖ Setkání a rozhovor dvou osob jsou ale charakteristické tím, že se oba na-

vzájem vidí a slyší, což se dá těžko říct o modlitbě. Někteří lidé se ptají, odkud mají vědět a jak to poznají, že je Bůh slyší?

Souvisí to buď s povrchní nebo hlubší zbožností, tedy s osobním vztahem k Bohu. My v Bohu věříme, ale máme také možnost ho zakoušet, říci si: ano, teď tě, Pane, vnímám ve svém srdci, teď jsi mi blízko. Písmo nás učí, že každá modlitba je vyslyšena, ale ne vyplněna tak, jak jsme si představovali. Příkladná je v tomto ohledu vnitřní změna apoštolů o Letnicích pod vlivem Ducha sv. a také to, co pozorovali tři z nich – Petr, Jakub a Jan – na hoře Proměnění. Podobně jako se proměnila Ježíšova tvář, když hovořil se svým Otcem, tak i každé slovo modlitby, nejenom tedy celá věta, má na nás zpětný vliv. Tuto proměnu nám umožňuje sám Bůh. Vnitřní odezva v nás nám dává najevo, že Bůh nás slyší a že tedy nemluvíme do prázdna. A když mu za něco děkujeme nebo ho chválíme nebo prosíme, Bůh, zcela podle Kristových slov, už v tom okamžiku to plní tak, jak odpovídá jeho vůli, která chce ovšem pouze naše dobro.

Bůh nám tedy naslouchá, takže naše důvěra postupně roste a s ní také vnitřní pokoj srdce. Ten pokoj, který nám svět dát nemůže. Je tedy třeba nemodlit se povrchně, ale citlivě vnímat, jak modlitba v našem nitru působí.

❖ Častým problémem je pro mnoho lidí najít si na modlitbu čas. Ve své knize „Myšlenky pro čas a nečas“ píšete o modlitbě Ježíšově („Ježíši Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou hříšníkem.“) Myslíte si, že taková modlitba může být způsobem, jak řešit problém nedostatku času na modlitbu?

Čím složitější je svět kolem nás, tím jednodušší řešení musíme hledat. A zrovna tato modlitba ruského poutníka je ideální. Tu se můžeme v duchu modlit, když čekáme třeba na autobus nebo pracujeme nebo jsme někde na nákupu, při procházce nebo ráno krátce po probuzení. To je osvědčený způsob, jak pozdravit Boží všudypřítomnou lásku. Z vyprávění východních otců víme, že to doporučovali svým věřícím, neboť dobře věděli, jak tato modlitba přibližuje věřící k Bohu, aby jim mohl jejím prostřednictvím pomáhat a žehnat.

Modlitbu angažovaného křesťana můžeme chápat i z širšího hlediska. Sv. Augustin radí, jak celá naše existence může být modlitbou. Píše: „*Když oráš pole a neuořáš sousedovi kus jeho pozemku, už tím se modlíš. Když sedáš v poledne k obědu a děkuješ Hospodinu za dar posily, už tím se modlíš.*“ Takže modlitba v nejširším slova smyslu je konání, práce i odpočinek v Božím jménu. Bůh mi dal možnost, abych pracoval – děkuji mu za to a pracuji, protože vím, že On je mi blízko. Jde o to, abychom se učili žít Boží přítomností, a pak nebudeme mít s modlitbou problém. My však často z té Boží přítomnosti nežijeme, protože jsme strhávání okolním světem, jeho návnadami a pokušeními, a proto modlitba bývá někdy obtížná. Při každé vhodné příležitosti je možná výměna zkušeností s prožíváním Boží přítomnosti a s modlitbou: při pastoračním shromáždění, duchovní obnově, exerciciích apod.

Rád bych uvedl konkrétní příklad jedné pražské rodiny: nejmladší chlapec, tříletý, zazvoní večer na zvoneček, jeho sestřička (ta rodina má pět dětí) rozsvítí v rohu pokoje svíčku, tam je položena kniha Písma. Rodina se tam shromáždí, otec za-

hájí improvizovanou modlitbou, matka nebo nejstarší dcera přečtou úryvek z Písma, pak o tom meditativně uvažují a vše zakončí modlitbou Páně. V této jejich společné modlitbě je velká síla, která udržuje v rodině tolik potřebný řád a vzájemnou lásku.

❖ Máte svou oblíbenou modlitbu?

Důraz kladu na pravidelnou modlitbu církevních hodinek a při nejrůznějších příležitostech používám modlitbu onoho ruského poutníka. Když mi komunisté vzali tzv. státní souhlas, často jsem navštěvoval jedno rodinné společenství a vzýval s ním Pannu Marii: „*Ó Paní má, ó Matko má, tobě se úplně obětuji...*“ Takto se modlím každý den aspoň jednou. Mimo to se ale samozřejmě snažím meditativně modlit růženec.

❖ Co byste chtěl říct těm čtenářům „Apoštola“, kteří zrovna prožívají těžkosti v modlitbě?

Každému doporučuji úplně jednoduchou radu žalmisty: „*Vrhní svou starost na Pána.*“ Je dobré vyjít ze svého já, tísněného rozmanitými okolnostmi, problémy a starostmi, a podělit se o všechno ve velké důvěře s Ježíšem Kristem. A když si uvědomíme, že Boží dlaň, kde je vepsáno jméno každého s nás, je stále otevřená, tak víme, že Bůh stále čte i naše jméno. Předejme mu své prosby, radosti i potíže, zvláště ty, s nimiž zápasíme a na které nestačíme. A s velkou důvěrou řekněme: Pane Bože, pomoz mé malé víře! Tím ve své slabosti přivoláme Boží sílu a zároveň se s milosrdným Bohem rozdělíme o to, co nás tísní a s čím si nevíme rady.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

K MODLITBĚ SE MUSÍME PŘIPRAVIT

FOTO: ARCHIV ABM

Když se někdo zeptá věřícího katolíka, co to je modlitba, může kromě individuální, osobně promyšlené formule často jako odpověď slyšet výrok, že „modlitba je setkání a rozhovor člověka s Bohem“ – čili starou, mnohokrát ověřenou definici z katechizmu.

Ta je ve vylepšené a rozšířené podobě opakována i v Katechizmu Katolické Církve, který vznikl z popudu Jana Pavla II. a ve kterém čteme: „Křesťanská modlitba je vztahem smlouvy mezi Bohem a člověkem v Kristu. Je to činnost Boha a člověka; vyvěrá z Ducha svatého a z nás, je zcela zaměřená k Otci ve spojení s lidskou vůlí Božího Syna, který se stal člověkem“ (čl. 2564). Otázkám spojeným s modlitbou věnují autoři katechizmu hodně pozornosti, což se odráží i v tom, že o ní pojednává celkem 307 článků (v českém vydání katechizmu to činí 73 stránky). O modlitbě a problémech s ní spojených a ji doprovázejících bylo již napsáno nespočetné množství knih, článků, brožur a letáků a proneseno bezpočet kázání, rozjímání, promluv a přednášek. Není divu. Vždyť se jedná o záležitost pro věřícího člověka velmi důležitou, kterou se každodenně snaží konat a dost často s výsledkem, který ho nepříliš uspokojuje a který pak ve svátosti smíření bilancuje

větou: „modlil(a) jsem se roztržitě a ne-soustředěně“. Na tom není nic nového, už apoštolové přišli za Ježíšem a prosili „Pane, nauč nás modlit se“ (srov. Lk 11,1).

Není tady místo k tomu, abych mohl podrobně pojednávat o modlitbě, o jejích četných aspektech, nestačí ani na to, abych mohl analyzovat samotnou definici z katechizmu. Také mi k tomu schází kompetence. Nicméně rád bych naši pozornost obrátil na to, co je v oné definici poněkud obtížně formulované a žádá si objasnění. Je v ní totiž řeč o „vztahu smlouvy“, což možná na první pohled někoho zarazí, poněvadž tato věta zní tak, jako by se zde jednalo o nějaký obchod člověka s Bohem. Pochopitelně nejde o obchod, nýbrž o vztah podobný tomu, který vládá mezi Bohem a jeho vyvoleným národem – poměr společenství, ve kterém partneři setrvávají a navzájem si věnují lásku, úctu, věrnost, důvěru, pomoc. Přece není náhoda, že proroci a ostatní autoři Starého zákona přirovnávali vztah mezi Jahvem a Izraelem k zasnoubení (srov. Iz 54, 4-8; 61,10; 62,4; Oz 1,1 – 3,5; Ez 16, 1-43; 59-63, celá Píseň písní). V tomto případě smlouva neoznačuje obchodní kontrakt, nýbrž všechno určující poměr mezi Bohem a lidmi. Takto máme chápat i katechetickou formulaci, že modlitba není jen a pouze úkon vzdávání Bohu cti, který trvá nějaký čas a pak skon-

Petra Slámová – „TVÁŘÍ V TVÁŘ“

čí, nýbrž jde o celoživotní postoj člověka cí-tícího své spojení s Bohem, svou závislost na něm, svou lásku k němu. Tyto pocity a přesvědčení nalézají pak vyjádření v tom, co běžně nazýváme modlitbou.

O tom, jak se modlit, existuje nesmírné množství literatury, rozsáhlých a systematických pojednání, ve kterých najdeme o modlitbě asi všechno, co člověk inspirovaný Božím zjevením zažil a sepsal. V tomto krátkém článku bych rád čtenáře vybídl ke dvěma úkolům, které se mi pro život modlitby křesťana zdají podstatné. Jsou to:

- příprava na modlitbu,
- modlitba adorace.

K modlitbě se musíme připravit. Kromě střelné modlitby, která má podobu kratičkého povznesení mysli k Bohu a která se často rodí spontánně a probíhá okamžitě, neuspějeme v modlitbě, jestli k ní přistoupíme nepřipraveni. Není možné se zbožně a v klidu pomodlit v kratičké přestávce mezi dvěma činnostmi, když naše mysl je ještě zaneprázdněna právě ukončenou prací nebo se už připravuje na nové úkoly a starosti. Je nezbytně nutné se před vlastní modlitbou uklidnit a nasměrovat mysl k Bohu, uvědomit si, že za chvíli s ním budu mluvit a poslouchat ho. Modlitbu nesmíme nikdy brát jako splnění povinnosti. Naše existence sice zcela závisí na Bohu a je správné a spravedlivé ho ctít a velebit jako našeho Otce a Stvořitele, ale máme považovat možnost modlitby za velkou čest a radost – všemohoucí Stvořitel vesmíru si přeje se mnou mluvit! Ještě lépe to jednou formuloval švýcarský katolický teolog Hans Urs von Balthasar: „Je to úžasné, že Bůh dovoluje, abychom ho ovlivňovali našimi modlitbami.“ A je to doopravdy úžasné, že tvor může navázat osobní kontakt se svým stvořitelem. Prá-

vě na to slovíčko „osobní“ bychom měli klást velký důraz. Modlitba nikdy nesmí být automatická, bezmyšlenkovitá, rutinní, stejně tak, jako nikdy nebude rutinní rozhovor dvou milujících se osob.

Za druhé – rád bych čtenáře vybídl k modlitbě adorace, zvláště před Kristem přítomným v Nejsvětější Svátosti. Adrienne von Speyrová, blízká spolupracovnice už zmíněného H.U. von Balthasara a sama také vynikající křesťanská myslitelka, zastávala názor, že uvnitř Nejsvětější Trojice existuje vztah lásky a modlitby, a to právě modlitby adorace. Přece adorace je to láskyplné podívání se na druhou osobu, nahlížení na ni, věnování jí pozornosti bez toho, aby se okamžitě něco očekávalo jako odměna. Tak to je podle A. von Speyrové uvnitř Trojice a modlitba adorace, kterou koná člověk, je napodobováním a dokonce vstupováním do tohoto vztahu, jaký je v Bohu. Otec, Syn a Duch se navzájem milují a adorují – díky modlitbě mohou já slabý a hříšný člověk dělat totéž! Bůh přece vřele miluje každého člověka a ve své všemohoucnosti je schopen každému z nás věnovat pozornost. Velmi často mají naše modlitby podobu proseb – což je dobré, protože tím způsobem dáváme najevo naši důvěru v Boží všemohoucnost a dobrotu. Špatně by však bylo, pokud by všechny naše modlitby měly podobu proseb a nezbyl by čas anebo by člověk necítil potřebu Boha velebit, děkovat mu, prostě setrvávat v jeho přítomnosti. Když se modlíme před Kristem přítomným ve svatostánku, nemusíme ani příliš mluvit. Stačí tam být a vnímat Jeho přítomnost a vědomě prosit Ducha svatého, aby – jak nás to učí katechismus – nám pomohl modlit se.

Bogdan Pelc ■

JAK SE DNES MODLIT?

ANEB MODLITBA JAKO RENDEZ-VOUS

Modlitba je vírou v to, že vztah s Bohem je možný, a to na způsob „Ty a já“. Vždy jde o záležitost také osobní, každý má svůj způsob, jak říci „Ty“. Lidé mívají potíž se dvěma věcmi: nemám čas a nemám chuť. Chuť není pouze naším problémem, jde také o Boží dar. Prosit o tuto chuť, už to je Boží dar. Na nás je na tuto chuť odpovídat. Modlit se znamená chtít se modlit; Bůh je zde vždy, aby nás přijal a naslouchal nám. To my zapomínáme na jeho přítomnost. Kdykoli na něj pomyslíme, pokusme se o malé setkání, setkání lásky (Francouzi tomu říkají *rendez vous d'amour*). A co čas? Ten, kdo má chuť, si už tuto otázku neklade. Je snadné si ověřit, že to, co máme chuť dělat, na to si čas najdeme. Nalezneme tedy chuť, pak nalezneme i čas. Prosme o chuť modlit se. *Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý*, říká žalmista. Všechny metody vycházejí potom z toho, že se jedná o setkání dvou přítomností v klimatu lásky. Řada modliteb vlastně nejsou modlitbami. Proto mnoho lidí modlitbu opustilo, protože to byla již

jen karikatura, bez soustředění, opak *rendez vous*. Známe samozřejmě modlitby společné a osobní, v nichž jde spíše o to prostě být před Bohem, v klanění a lásce, beze snahy něco produkovat, podávat výkon. To je nejsilnější setkání, dlouhá chvíle ticha: TY JSI TU A JÁ JSEM TU.¹ Jsou různé metody modliteb; pro nás je nejdůležitější prostá věc: MODLI SE TAK, JAK UMÍŠ, NE TAK, JAK NEUMÍŠ. Metody a techniky jsou pouze prostředky k cíli, totiž mají nám pomoci udržet naše srdce a mysl pozvednuté a otevřené Bohu a navíc držet stranou rušivé podněty. Kterákoli metoda, která nám osobně v tomto pomáhá, ta je pro nás ta pravá.²

JE BŮH HLUCHÝ?

Při modlitbě jakoby nám Bůh vždy kladl otázku, kterou položil Pán Ježíš slepci Bartimaiovi, který ho prosil o smilování: Co chceš, abych pro tebe udělal? Je mnoho věcí, které lidé takto Bohu přednášejí. Každý z nás je ale někdy konfrontován s tím,

že se nám nezdá, že by Bůh plnil slib, že nám dá vše, o co s vírou poprosíme. Máme někdy pocit, že naše prosby nebývají vyslyšeny. Křesťanství se pokouší vysvětlit tento problém na příkladu kola, které se otáčí kolem nehybného středu. Doporučuje se nezaměřovat se na ten výsek skutečnosti, který zakoušíme někde na okraji kola se vším jeho pohybem a možná kodrcáním na cestě. Příklad naznačuje, že Bůh jediný je schopen vidět celek svého díla. Dokonce i cesta po kamenitém terénu se na okraji kola může jevit jako tragédie, přesto se však někde kolo pohybuje. Někdy ten, koho, zdá se, Bůh nechce třeba podle našich modliteb uzdravit, se stává zvláštním poslem milosti způsobu, které by jinak nebyly možné, něco jako „zraněný uzdravovatel“ (*wounded healer*).

Duchovní zkušenost mnohých i výpovědi Písma ukazují, že Bůh člověka vede na hlubinu modlitby dvojím způsobem: od modlitby soustředěné na mě k modlitbě soustředěné hlavně na Boha³ a od modlitby soustředěné na to, co chci, k tomu, co potřebuji. Tak lze chápat Ježíšovu otázku ke slepci: Co chceš, abych pro tebe udělal? Co opravdu potřebuješ? Podobně jako rodiče někdy dají dítěti ne to, co si přeje, ale co opravdu potřebuje (*Teď už si neber lízátko, bude oběd.*) Možná jednou uvidíme, jak moc Bůh plnil naše nejhlubší tužby a potřeby, i když jsme si jich sami někdy nebyli vědomi, byly překryty vrstvou menších přání a potřeb. Proto je dobře modlit se za to, aby se nám otevřely oči, abychom si byli vědomi nejhlubších tužeb svého srdce, které se On snaží bez přestání plnit. V tomto smyslu slepceva odpověď byla přímo prozřetelná: „Mistře, ať vidím!“ Místo toho, abychom se soustředili na to, o co žádáme Boha, aby udělal v našem životě, a pak čekali, až to udělá, zkusme si všimnat,

co skutečně v našem životě činí, a uvažovat nad tím, co nám zjevuje. Často nevidíme Boží odpověď na naše modlitby, protože jsme více soustředěni na svá vlastní očekávání než na jeho moc bez hranic, která vede srdce k naplnění. Někdy dokonce, pokud se modlíme a nechceme jinou odpověď, než tu, kterou jsme vymysleli sami, jsme zaměřeni pouze na sebe a na naši pýchu, že „děláme dobro“, nikoli na skutečné potřeby a přání toho, za něhož se modlíme. Možná zakusíme úplně obrácenou perspektivu, pokud se místo toho budeme ptát: „Co právě teď dělá Bůh v životě mém nebo životě osoby, za kterou se modlím? Co se mi snaží říci? Chci skutečně, aby tato má modlitba byla zodpovězena? Chci skutečně cele nechat na Bohu způsob, jakým na ni odpoví? A případně ještě: Jsem schopen se na jejím uskutečnění nějak podílet? Místo bombardování Boha prosbami za to, co není, bychom mohli zkusit, aby otevřel naše oči, abychom viděli to, co je.“⁴ Takovéto dotazování se podobá rozjímání nad knihou Bible (co mi chce Bůh říci) s tím rozdílem, že zde jsme nad knihou psanou naším životem. Bůh se v našem životě projevuje skrze obyčejné události všedního života. Keltská křesťanská moudrost praví: nic není tak obyčejného, aby to Bohem nemohlo být povýšeno, a nic není tak vznešeného, aby to nemohlo být obyčejné.

Tomáš Roule ■

1/ Podle *Théo – L'Encyclopédie catholique pour tous*, Drouget-Ardant / Fayard, Paris 1992, s. 739-740.

2/ *How to Pray. A Practical Guide*, David Torkington, St. Paul's, New York 2002, s. 49-50.

3/ Viz postoj Jana Křtitele: „Já se musím umenšovat, on však růst“

4/ *Taste and See – Adventuring into Prayer*, Margaret Silf, Darton, Longmann and Todd Ltd., London 2001, s. 190-199.

PŘEDSUDKY A NEDOROZUMĚNÍ OHLEDNĚ MODLITBY

Potkal jsem jistého starého misionáře, který mi vyprávěl příběh svého života. Přes dvacet let pracoval ve Rwandě a když se tam objevily první známky blížíící se války, začal se spolu se svými farníky modlit k Pánu Bohu a prosit Ho za mír. Jejich modlitba trvala více než dva roky. Denně všichni zůstávali po mši svaté a dlouhé chvíle ještě setrvali v modlitbě. Ale když začala válka, partyzáni zaútočili nejdříve na jejich farnost. Dva týdny byl tento misionář spolu s jiným knězem a třemi řádovými sestrami v zajetí. Teprve když je vykouplili Belgičané, mohl se vrátit domů. Jak později prohlásil, uvnitř ve svém srdci si nesl pocit zklamání Pánem Bohem, i když to nikdy předtím neřekl nahlas. Přes dva roky se horlivě modlili společně k Pánu Bohu. Prosili o mír a hle – taková odpověď!?

Na celou událost se začal dívat úplně jinak až o další dva roky později. Přijel ho navštívit jeho spolubratr – jiný misionář z Rwandy, který přežil celou tuto válku v misiích. Hodně času strávili spolu v rozhovorech o celé této tragédii, o těch desítkách vyvražděných, zmrzačených a uvězněných v primitivní a velmi kruté válce. Na závěr setkání spolubratr, aniž by něco věděl o jeho zklamání z „nevyslyšené“ modlitby, řekl větu: „Představ si, že během války ani jeden člověk z tvé bývalé farnosti nepřišel o život, dokonce žádný nebyl zraněn.“ Starý misionář ještě dlouho nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Teprve tehdy pochopil, že Pán Bůh jejich modlitbu slyšel a vyslyšel. To jen Boží odpověď byla jiná, než modlící očekávali. Kdo a kde udělal chybu? Byl to Bůh? Ti, kteří se modlili k Pá-

nu, měli už dopředu nachystaný scénář, podle kterého měl Pán Bůh jednat. Když si Bůh dovolil reagovat na jejich prosby jinak, byli z toho zklamáni. Jenže... lidé mají svůj náhled na skutečnost omezený v prostoru a čase, kdežto Hospodin vidí všechno s nadhledem svého Božského vnímání – v celku, v souvislostech a vztazích.

Začal jsem tímto příběhem, který se v našem životě neustále opakuje – denně se (někdy i několikrát) modlíme modlitbu, které nás naučil Ježíš Kristus: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle Tvá...“ – říkáme „Tvá“, ale myslíme **má** ... ne jak chceš Ty, ale jak chci já. Udělej Pane tak, jak jsem si to už všechno dopředu vymyslel, naplánoval – to je to nejlepší řešení, jaké existuje. Ve své omezenosti se v modlitbě často chováme tak, jako bychom nedokázali odlišit Pána Boha od „dobré víly“. Rozdíl mezi nimi je velký: pohádková „dobrá víla“ jen plní lidská přání, kdežto Pán Bůh dává člověku to, co je pro něj dobré, co je pro něj nejlepší (i když to třeba v tom okamžiku tak nevypadá), a navíc – ve správnou chvíli a tím nejlepším způsobem. Náš hlavní problém v souvislosti s modlitbou je nedostatek trpělivosti a pak i následující nedůvěra. Modlíme se k Pánu Bohu, prosíme Ho o tolik věcí, ale potom nejsme schopni vyčkat, až On přijde s pomocí. Pán čeká na pravou chvíli, ale netrpklivý člověk už tehdy bere věc do svých rukou a tím všechno Pánu Bohu kazí. Tak často podléháme pokušení, že nás Pán neslyší, že jsme Mu lhostejní, že si Jeho milost nezasloužíme, že nám opravdu nezbyvá nic jiného, než se postarat o sebe

sama. A objektivně řečeno: člověka, který chce vést duchovní život, nemůže potkat nic horšího. Místo uskutečňování Boží vůle, místo toho, aby člověk ve svém životě udělal Pánu Bohu prostor – uskutečňuje svoji lidskou vůli.

Existuje nějaký způsob, jak všechno uvést do pořádku a vrátit tomu smysl? Ano, existuje. „Vyzkoušet Pána Boha“ – začít Mu předávat svoji budoucnost, odevzdávat své problémy do Jeho rukou a čekat. Čekat a dívat se. Být při tom hodně pozorným a vnímavým. Pán Bůh si opravdu moc přeje v našem životě působit, po-

máhat nám a vést nás. A pokud nám při tom čekání dojde trpělivost, ohlédněme se zpět do své minulosti a hledejme své vyslyšené modlitby. Vyslyšené jinak, než jsme si představovali, ale daleko lépe – tak, jak bychom si netroufali doufat. Jak velikým požehnáním je pro člověka, když si tyto zkušenosti píše! Po nějakém čase může žasnout nad genialitou Božího plánu. Ve chvílích i těch nejtěžších životních krizí se pak jeho osobní příběhy stávají pro něj samotného svědectvím veliké blízkosti a působení Pána Boha.

Artur Cierlicki ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Dne 13. září roku 1935, v době svého pobytu v klášteře Sester Matky Božího Milosrdenství ve Vilniusu, měla sestra Faustyna vidění. Uviděla anděla, který se chystal pokárat zemi. Faustyna začala anděla prosit, ať se zdrží trestání a svět bude činit pokání. Když se však dále během vidění ocitla před Božím majestátem, zdráhala se svou prosbu opakovat. Teprve, když ve své duši pocítila moc Ježíšovy milosti, počala Boha prosit slovy, která se jí linula z nitra, a uviděla pak i onoho anděla, neschopného splnit svůj úkol. Druhého dne, když Faustyna vstoupila do kaple, Ježíš jí řekl, že se má tuto modlitbu modlit pro usmíření Božího hněvu (srov. Dn 474-475).

Jaký je teologický význam Korunky? Ignacy Różycki vysvětluje, že modlitba Korunky je obětováním Bohu Otci Těla, Krve, Duše a Božství Ježíšova, to zname-

ná Jeho božského a lidského bytí. Nejde o obětování pouze Ježíšovy božské přirozenosti, která je společná pro Otce, Syna i Ducha Svatého a jako taková nemůže být obětována. Je možné však dávat Bohu celého Krista, tak, jak to říká sv. Pavel: *Kristus sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá* (Ef 5,2).

Když se modlíme Korunku, jsme sjednoceni s Ježíšovou obětí na kříži, kde se On vydal *na smír za hříchy naše i celého světa*. Odvoláváme se k lásce, kterou věčný Otec miluje svého Syna, a k lásce, kterou Bůh ve svém Synu miluje veškeré lidstvo. Když obětujeme Bohu Otci Jeho Syna, uskutečňujeme tak všeobecné kněžství, na kterém máme účast díky svátosti křtu a břimování.

Opakování slov: *Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu* neznamená, že se odvoláváme k Ježíšovu zadostiučinění za naše hříchy. Je to spí-

še odvolání se k milosrdenství Boha, které prýští z ran Jeho trpícího Syna. Jinými slovy říkáme: ať tolik utrpení nepřijde nazmar (srov. I. Róžyci).

Modlitba Korunky je zároveň skutkem milosrdenství vůči bližním, prosíme přece, aby byl Bůh *milosrdný k nám i k celému světu*. Ono *k nám* se vztahuje k těm, kdo se modlí, k jejich blízkým a k těm, za které se chtějí anebo jsou povinni se modlit. *Celý svět* pak znamená všechny lidi žijící na zemi a všechny duše v očistci.

K tomu, aby se Korunka stala upřímným aktem zbožnosti a přinesla slíbené plody, má se modlit vytrvale a s vnitřní důvěrou, podle Ježíšových slov: *Je třeba se stále modlit a nepřestávat* (Lk 18,1).

S modlitbou Korunky jsou spojeny velké Ježíšovy přísliby. Jeden příslib je obecný, další mluví výslovně o jedné, konkrétní milosti. *Skrze tuto Korunku – řekl Ježíš – chci dát všechno, oč mě budou prosit* (Dn 1541), *pokud to bude podle mé vůle* (Dn 1731). Zvláštní je pak příslib milosti klidné a pokojné smrti: *Kdokoli se bude Korunku modlit, dostane se mu velikého milosrdenství v hodině smrti (...). I kdyby se jednalo o nejzatvrzelejšího hříšníka, pokud se aspoň jednou pomodlí tuto Korunku, obdrží milosti pro mé nekonečné milosrdenství* (Dn 687). Aspoň jednou, ale v duchu zbožnosti k Božimu milosrdenství, to znamená s vírou, nadějí, láskou, pokorou a zkroušeným srdcem. Účastníci těchto milostí nejsou jen ti, kdo se sami s důvěrou Korunku modlí, ale také umírající, u kterých se jiní budou modlit. *Každou duši, která se Korunku bude modlit – slíbil Ježíš – budu bránit v hodinu její smrti jako svou chválu a stejné výsady dosahují umírající, když se ji druzí u nich pomodlí. Když se u umírajícího tuto Korunku modlí, usmíruje se Boží hněv a bezedné milosrdenství objímá duši* (Dn 811).

Modlitba Korunky je známá po celém světě. Ne vždy se ji však věřící modlí správně, to znamená tak, jak ji předal Ježíš. Často se mění pořadí, v jakém se má Korunka modlit. Začínat se má modlitbou *Otče náš*, dále pak *Zdrávas Maria a Věřím*. Stává se, že si lidé přidávají i jiné obraty, dovětky, intence a rozjímání, kupř. mezi desátky. Jak individuálně, tak společně se máme však modlit tak, jak si to přeje Ježíš sám.

Korunku k Božimu milosrdenství se můžeme modlit v každou denní a noční dobu a není nutné ji pojit s Hodinou milosrdenství (v 15.00 hod.). V klášterech Kongregace Sester Matky Božího Milosrdenství se sestry Korunku modlí po modlitbě v Hodině milosrdenství. U věřících je rozšířená modlitba Korunky také v 15.00 hodin, je třeba však mít na paměti, že nehledě na čas nejde o praktikování Hodiny milosrdenství, ale pouze o modlitbu Korunky. Modlitba v Hodině milosrdenství směřuje totiž k samotnému Ježíši, v Korunce se však obracíme k Bohu Otci.

Prosebný hlas věřících, modlících se Korunku, je slyšet po celém světě a je živým potvrzením myšlenek Jana Pavla II. obsažených v encyklice *Dives in Misericordia*: V žádné době, v žádném historickém období a zvláště v době takového přelomu, jaký prožíváme dnes, nemůže církev zapomínat na snažnou modlitbu, dovolávající se Božího milosrdenství tváří v tvář tak mnohotvárným formám zla, které sužují a ohrožují lidský rod. (...) Čím více lidské svědomí, podléhající útokům světského myšlení, ztrácí smysl pro význam slova „milosrdenství“, čím více se vzdaluje od Boha, a tedy i od tajemství milosrdenství, tím více má církev právo i povinnost dovolávat se s „naléhavým voláním“ Božího milosrdenství (DM 15).

S. M. Nazaria Dlubak ZMBM ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952 ■ K rotundě 81/6
544 01 128 00 Praha 2
Dvůr Králové n/Labem

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

MEDVÍDKOVY VÁNOCE

„V našem dětském domově,“ začala vyprávět E. V., „jsou děti, které neznají své rodiče, i děti, které své rodiče znají. Ti, jež je znají, jsou jaksi ve výhodě, i když se rodiče o ně nestarají – a takové děti jako by samy sebe považovaly za nějak zvýhodněné.“

Povím vám příběh – můžete si ho zapsat – a můžete ho nazvat třeba *Medvídkovy Vánoce*.

Máme u nás v domově chlapečka, říkáme mu Šíša, nevím proč, snad mu tak říkali doma, než se k nám dostal. Přinesli ho k nám do domova, když mu byly dva roky, a od té doby se k němu nikdo nehlásil, Šíša je nemanželské dítě a matka, i když se ho nevzdala, jako by na to, že má u nás synka, zapomněla. Žije na druhém konci republiky, žije s mužem, který netouží po tom mít doma malé – „cizí“ – dítě. A tak je Šíša u nás. Byl to dlouho veselý cvalík, bystrý, řeklo by se bezproblémové dítě... Jenomže před Vánoci začal být jiný. Většinou se někam ukryl a tam seděl a mlčel, mlčel. Díval se kolem sebe tím pohledem, který vypadá, jako kdyby měl zavřené oči – i když se na vás dívá.

Poznala jsem, že se s ním něco děje, jenomže bylo tolik práce, že jsem se mu nemohla věnovat, jak bych chtěla – a měla.

„Šíša mi říkal, že jeho maminka letos určitě přijede na Vánoce, že mu telefonovala a... že mu dá dárek. Že si vymýšlí, vidíte?“

Hleděly na mě velké oči jiného čtyřletého dítěte, Šíšova snědého kamaráda.

Co jsem měla říct?

„Někdo Šíšovi, myslím, telefonoval,“ řekla jsem. Zalhala a dítě, které se chtělo Šíšovi posmívat, ode mne zaraženě odcházelo.

Před Vánoci dostává řada dětí v našem domově pohled od rodičů, některé dopis a některé dokonce balíček s dárkem.

Malá Anička chodila po domově už od rána, tiskla k sobě blondatou panenku a každému ji ukazovala se slovy: „Maminka dala. Maminka dala. Maminka dala.“ A provázela tu stále opakovanou větu tak šťastným výrazem, že mi bylo do breku...

Věděla jsem, že Šíšovi nikdo nezatelefonuje a že mu nikdo nedá dárek, a věděla jsem, že ten chlapeček to dobře ví.

„Šíša se ztratil,“ příběhla za mnou na Štědrý den odpoledne druhá vychovatelka.

Ztratil?

Běhaly jsme s dětmi po okolí dětského domova i po domově a volaly jsme ho.

Jako by se rozplynul.

Jako by se ten malý, jindy usměvavý chlapeček náhle vytratil ze světa, kde ho nikdo nechce, ani jeho maminka ne.

A pak ho našli, seděl ve sklepě, schovaný za hromadou uhlí, seděl tam, ani nedutal, a když ho vytáhli, nepromluvil.

„Šíša zapomněl mluvit,“ smály se děti.

Okřikla jsem je.

Jenomže Šíša opravdu nemluvil.

Na Štědrý večer netečně pozoroval stromeček, dárky, které dostal od dětského domova, si ani nechtěl rozbalit.

Už od večere – výtečné večere – odešel, on, velký mlsout – a lehl si do postýlky. On, který nechtěl chodit spát...

Přišla jsem za ním.

Mluvila jsem na něj, snažila se ho utěšit, četla mu pohádku, měla jsem dojem, že mluvím ke hmotě – ne k jednomu malému chlapečkovi jménem Šíša.

Díval se na mne, jako by...

Jako by byl mrtvý, napadlo mě – a hned jsem se snažila tuhle myšlenku zapudit.

Musela jsem seběhnout k ostatním dětem a hrát si s nimi, zpívat koledy a jíst cukroví, ale stále jsem byla u toho malíčkého chlapečka – stále jsem na něj musela myslet; kdyby aspoň plakal...

Jenomže jak utěšit toho, který mlčí, duši, která vzlyká tichem?

„Co se Šíšou?“ zeptala jsem se kolegyně.

„Zavoláme po Vánocích psychologa – a ten ho pošle za psychiatrem,“ řekla starostlivě. „Jestli ho to nepřejde...“

Kývla jsem. Hořce...

Smutek, jaký z Šíši vydechoval, mi připadal jako horší onemocnění než zápal plic.

Ale pak mne něco napadlo.

Rozbalila jsem balíček, do kterého jsme Šíšovi připravily dárky – a kterého si nevšímal – a vzala z něj růžového medvídku. Vyběhla jsem schodiště za Šíšou.

Ležel v postýlce jako velká loutka, oči měl otevřené a přece se jimi nedíval...

„Šíšo, mám pro tebe dárek od maminky, jenom zazvonila, dala mi ho, že spěchá, zase jí jede vlak,“ řekla jsem.

Bylo to hloupoučké...

Jenomže člověk věřívá ne tomu, co je pravda, věřívá tomu, čemu věřit chce.

Čtyřletý chlapeček se pohnul...

Obrátil ke mně oči a ty oči mě viděly.

Natáhl ruku po medvídkovi – plaše – pomalinku, jako by se bál, že medvídek najednou zmizí. Pak si ho k sobě přitáhl a začal ho pusinkovat.

Byl zdravý...

Viděla jsem na něm, že se uzdravil.

Jaký psycholog, uvažovala jsem a dívala se z okna na stříbrné vločky propadající tmou, jaký psychiatr, stačí dát trochu lásky...

Vánoční lásky...

Stačí dát trochu lásky a zmizí tolik bolesti... A lidé přitom podávají bolest – a mizí láska – i život... tak jsem uvažovala ve vánočním tichu.

A snažila jsem se v tu chvíli představit si onu ženu, neznámou ženu, jeho matku – kde asi je – v tuhle chvíli – tam – tam – někde ve tmě...

„Já věděl, že maminka přijde,“ promluvil Šíša.

Podala jsem mu ruku, vzal mě za ni, a vedla jsem ho s medvídkem v náručí zpátky mezi hrající si děti.

Zamával jim medvídkem na pozdrav.

„Od mámy,“ řekl ledabyly a posadil si medvídku před sebe na stůl mezi misky se sušeným ovocem.

A pak se zase usmál tím úsměvem, který jsem dobře znala, a pak se rozplakal a zase si tiskl medvídku ke rtům.

A pak řekl: „Maminka vám každému posílá po medvídkovi pusku,“ a obcházel všechny děti a každé dostalo z medvídkových plyšových rtů pusku od jeho maminky.

Poslední, komu přitiskl medvídkův růžový plyšový čumáček na rty, jsem byla já...

Já, která si to vůbec nezasloužila.

Protože jsem lhala – a ještě k tomu na Štědrý večer...

Tento a další příběhy najdete v knize **Eduarda Martina „Kniha radosti“**, kterou si můžete objednat na adrese: **Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

JIŽNÍ KOREA

O PRÁCI PALLOTINŮ
A VZNIKU POUTNÍHO MÍSTA
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
V YANGDOKWON

Říká se, že v současné době probíhá jedna z největších migrací v dějinách lidstva. My sami se setkáváme často s Asiaty, a proto jsme v tomto čísle požádali misionáře z našeho pallotinského řádu, kteří působí v Jižní Koreji, aby nás seznámili se svou prací.

Letos uplynulo již sedmnáct let od doby, kdy řád pallotinů začal své působení v Jižní Koreji. 1. května 1990, po patnácti měsících v Austrálii, přijeli jsme – P. Jerzy Ciesielski SAC a P. Zbigniew Wasiński SAC – do města Suwon v Jižní Koreji. O rok později se k nám přidal P. Paweł Zawadzki SAC a v roce 2001 řeholní bratr Andrzej Baranowski SAC.

Na začátku jsme bydleli v pronajatém domu a v malé kapli jsme se setkávali se spolupracovníky, se kterými jsme se společně modlili. Teď máme už svůj řeholní

dům v Bundang, kde se nachází také domácnost kaple Božího milosrdenství. Naší velikou radostí bylo, když jsme už mohli bydlet ve svém domě. A to také proto, že nám to umožnilo přijmout prvního korejského kandidáta do našeho řádu. Dnes je už František vysvěcen na kněze.

Páter František,
první korejský pallotín

K radostným chvílím patří vždy ty, kdy církev získává nové členy. Pro nás bylo radostí, že křest přijala také učitelka, která nás učila korejsky. Pracovali jsme v různých podmínkách, jednou P. Zbigniew přijel zpovídat, když ještě nebyl kostel. Protože bylo špatné počasí, muselo za zpovědnici posloužit jeho auto...

Za naše hlavní pastorační cíle jsme určili šíření úcty k Božímu milosrdenství. Začínali jsme v naší kapli a informovali li-

Řeholní dům v Bundang

di o sestře Faustyně a o jejích zjeveních.

V roce 1994 jsme jako dar dostali pozemek pro stavbu kostela v YangDokWon. Rozhodli jsme se tehdy, že tam postavíme centrum Božího milosrdenství. Je to nádherný terén, v horách, ve výšce 650 metrů. Stavba byla kvůli tomu sice mnohem komplikovanější, protože nebylo snadné dostat nahoru všechny materiál (P. Zawadzki donesl na svých vlastních zádech nahoru několik tun cihel), ale stálo to za to. Horské okolí totiž velmi neobyčejně působí na člověka svým klidem a harmonií a nabízí skvělé podmínky k zamýšlení a modlitbě.

Kaple v horách

Každou první sobotu v měsíci jsme pořádali v YangDokWon v provizorní kapli (protože tou dobou kostel ještě neměl střechu) celonoční adorace s modlitbami k milosrdnému Ježíši. Ptal jsem se často sám sebe, co sem vede lidi z tak vzdálených měst a obcí, jako je Bundang, Osan,

Otcové Pallotini s farníky

Seul, Incheon (které jsou na území tří diecézí). Vůbec nezáleží na tom, jaké je počasí, tito lidé sem již sedm let pravidelně jezdí, aby se zde modlili. Jsou mezi nimi také dobrovolníci a vojáci americké armády, která má v okolí své základny. Často první sobotu v měsíci pomáhají během dne při stavbě kostela a večer zůstávají na noční adoraci. Zajímavé přitom je, že ne všichni mají stejné náboženské názory...

Spojuje je ale to, že se ve svém každodenním životě snaží konat skutky milosrdenství. Často se dívám na maminky s dětmi a stařenky, které musí namáhat překonat poslední část poutní cesty, aby se dostaly nahoru, kde se mezi stromy staví poutní kostel Božího milosrdenství. A pak vidím, jak se tam společně modlí také za ty, kteří tu cestu nezvládli nebo se této poutě nemohli z nějakých důvodů zúčastnit.

Deníček sv. Faustyny
a Apoštol BM v Korejštině

7. prosince 2002 se uskutečnilo první noční bdění a adorace v novém kostele se střechou, okny a prozatímními kovovými kamny. Na poutí přišlo kolem 30 osob.

Páter Zawadzki SAC, který zodpovídá za stavbu kostela, už několik let pořádá pěší pouť z našeho domu v Bundangu do kostela Božího milosrdenství v YangDok-Won. Poutí se koná vždy ve velikonočním oktávu, od úterý do pátku. Tento rok šlo 13 lidí. Oslavy svátku Božího milosrdenství začínají celonoční adorací, které se zúčastnilo celkem 116 lidí a mezi nimi kolem 10 amerických vojáků. Těší nás, že každý rok tam přichází více poutníků. Ve stejném čase se v naší domácí kapli v Bundangu shromáždilo v neděli na svátek Božího milosrdenství 80 věřících a následující den jich bylo dvakrát tolik. V této kapli se už několik let koná v hodině milosrdenství každodenní adorace a věřící se modlí Korunku a čtou Svaté Písmo. Každý pátek je sloužena mše svatá, během které jsou přednášeny prosby k Božímu milosrdenství. Radostí je pro nás také to, že vydáváme korejskou verzi časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“. Ten vychází od roku 2002 v nákladu přes

4000 ks. Posíláme ho nejen v Koreji, ale také do Spojených států, Jihoafrické republiky, Austrálie, Nového Zélandu a Kanady. Podařilo se nám také vydat korejskou verzi Deníčku sestry Faustyny.

**S pozdravem
Otcové pallotini z Jižní Koreje**

Katolická Církev v Jižní Koreji je mladá. Je jí teprve 200 let. V současné době se k ní hlásí 8,5 procent celé společnosti (v Jižní Koreji bydlí 40 milionů občanů). Byl jsem překvapen, kolik lidí přichází na mši svatou. Každý má s sebou zpěvník a modlitební knížku. Ženy si na mši svatou pokládají na hlavu bílé roušky. Zvykl jsem si také na to, že se do kaple jde bez bot a sedí se na podlaze. Ve všední dny je tady ve farnosti mše svatá v 6 hod. ráno a dokáže na ni někdy přijít i 200–300 osob! Jsou to nejen starší lidé, ale také děti a mládež. Pamatuji si také, jak jsem byl překvapen, když na půlnoční přišlo kolem tří a půl tisíce věřících!

Od chvíle, kdy jsem přijel do Jižní Koreje, byl jsem uchvácen srdečností zdejších lidí. Vedu tady domácnost a když jsem šel poprvé vyřizovat nějaké věci do města,

všichni mě – velmi jemně – učili a opravovali. To oni mě naučili první korejská slova: *annyonghaseyo* (dobrý den) a *kamsahamnida* (děkuji).

Ve zdejší církvi hodně znamenají ženy, které se aktivně zapojují do života farnosti. Ohledně spolupráce laiků v církvi může být korejská církev určitě příkladem pro církev v mnoha zemích.

**Andrzej Baranowski SAC,
řeholní bratr, pallotin**

Kaple Božího milosrdenství v řeholním domě

FOTO: ARCHIV ABM

HOMILIE OLOMOUCKÉHO ARCIBISKUPA JANA GRAUBNERA PŘI NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÉ POUTI VE STARÉ BOLESLAVI DNE 28. ZÁŘÍ 2007

Tak zase nás svatý Václav přitáhl do Boleslavi ke společné oslavě! Jaká to musí být síla, že i víc než po tisíci letech přitahuje takové zástupy? Byli jsme vtaženi do slavné národní tradice.

K soše svatého Václava spěchá náš národ, když jde o něco historicky vážného. Dnes nejsme v Praze na Václavském náměstí, ale na pouti, radostné oslavě národního patrona. I tady však zpíváme: „Svatý Václave, vévodo české země, nedej zahynouti nám ni budoucím“. Nedej zahynouti? Copak jsme nějak ohroženi? Máme sice různé problémy, ale v podstatě se nám daří jako málokdy v dějinách. Zavíráme sice školy a propouštíme učitele, protože nejsou děti, ale školy umíme přestavět na potřebnější domovy pro seniory. Daří se nám budovat a stavět, máme odbyt pro naše zboží, ba mohli bychom vyrábět ještě víc, ale chybějí pracovníci – tak to chceme řešit pozváním lidí z jiných zemí. Horší je to, že není na větší důchody, vždyť na ně přece máme právo. Do smrti nedokážeme výkonně pracovat a mladých je málo... A teď se možná mnozí ptáte, proč o tom mluvím na pouti. Sem se přece hodí zbožnější řeči. Ano i ne. Totiž tyto i mnohé další problémy mají souvislost a bytostně se týkají národa svatého Václava, vévody české země, který je dnes středem naší pozornosti.

On tehdy také řešil vážné problémy a myslím, že by nám uměl poradit. My jsme dnes zvyklí na vše hledat specialisty, ale naše řešení životních otázek se podobá pacientovi, který má specialistu na koleno a na střevo či ledviny, ale nikdo ho neléčí jako člověka. V minulých letech jsme transformovali ekonomiku, reformovali školství, vpluli do informační revoluce, ale nestihli jsme obnovu člověka,

Kardinál M. Vlk žehná s ostatky sv. Václava

FOTO: ARCHIV ABM

bez níž nemůžeme být úspěšným národem. Právě svatý Václav, kníže z doby slibných začátků našeho národa, viděl potřebu nového člověka pro novou situaci. V čem má být nový?

Zkuste si představit člověka, který nežije sám pro sebe. Má krásné široké srdce, myslí na druhé a je šťastný, když přispěje ke štěstí druhého. Je zodpovědný. Nebere životního partnera jako hračku, která se odhodí, když přestane bavit, ale bere ho tak vážně, že se mu dokáže darovat v manželství na celý život. Nedá se odradit ani krizemi či lákavými nabídkami jiných. Má vnitřní svobodu, protože umí odpustit. Jeho veliké srdce má tolik lásky, že vytvoří krásný domov pro řadu dětí, z nichž se dovede radovat. Jistě, vyžaduje to námahu a různé odříkání, ale pro milujícího není nic těžkého. Jen to dál rozšiřuje a šlechtí srdce. Dětem nabídne vzdělání i výchovu, zdravé životní prostředí – i to morální. Ukáže jim smysl života a naučí je ovládat se, takže má naději, že neskončí na drogách. Nebojí se stárí a neuvažuje o eutanázii, protože děti se nejen postarají, ale bu-

dou mu i jeho lásku vracet. Jeho budoucnost je stále plná naděje. Zdá se vám to neskutečné? Ale to je normální Boží plán pro člověka. K tomu byl stvořen. Člověk má být obrazem Boha, který je láska sama.

Je takový krásný svět i pro nás? Jistě. Kudy tam vede cesta? Ježíš říká: „Pojď za mnou!“ A v dnešním evangeliu řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Ta cesta má totiž svá pravidla a svou náročnost, ale stojí za to. A snad bychom mohli parafrázovat jeho další slova: „Co ti prospěje, když získáš celý svět“ a říci: co ti prospěje kariéra, majetek, blahobyt, chvílka zábavy, když ti bude chybět skutečné a trvalé štěstí? Co prospěje tomuto národu ekonomická prosperita, když nebude mít děti? Pak nebude mít fyzickou budoucnost, říká tvrdá logika. Co vybuduje, shrábnou jiní. Když národ děti dobře nevychová, další generace rozhází, co nashromáždila ta předchozí. Výchova ovšem není jen záležitostí rodičů či učitelů, ale celé společnosti. Nejvlivnějšími vychovateli jsou dnes sdělovací prostředky. Každý vycho-

vatel je svou rolí ovlivněn a také omezen. Mnoho věcí si dobrý vychovatel nemůže dovolit, i když mu to zvenčí nikdo nezakazuje, protože chce dávat dobrý příklad. Jako správní rodiče se řady věcí zříkají z lásky k dětem, tak i zdravá společnost si klade dobrovolná omezení kvůli další generaci. Pokud to neumí, je nezodpovědná a doplatí na to.

Že dnes mnohý vychovávat neumí, protože sám nebyl vychován? Ale svatý Václav také neměl příkladnou výchovu od svých rodičů. Otec brzy zemřel a matka na křesťanskou výchovu dětí neměla. V jeho případě to zvládla babička Ludmi-

la jako skvělá vychovatelka. Stojíme před volbou budoucnosti našeho národa jako svobodní lidé. Není třeba se stavět proti cizincům nebo jiným kulturám, ale je třeba vytvářet vlastní kulturu, mít odvahu budovat zdravé a stabilní rodiny a dobře vychovávat děti, i když je při tom třeba nést nějaký kříž.

Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím, uč nás objevovat radost z Boha. Vypros nám zdravou lásku k tvému národu, větší lásku k dětem a touhu po nich i odvahu k oběti potřebné pro štěstí dalších generací, abychom při pohledu do budoucnosti mohli být plní reálné naděje.

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po 9.00, út–ne 9.00, 18.00,
zimní čas: po 9.00, út–ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • 1. neděle v měsíci od 8.00 hod.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so cca 18.30–19.00, zimní čas: út–so cca 17.30–18.00.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

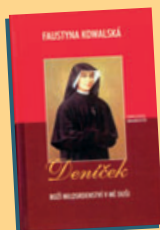
pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,
pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

Petra Slámová, autorka několika vybraných fotografií v tomto čísle, se narodila v roce 1984 v Jablonci nad Nisou. V rodině je, co se týče fotografie, průkopník. Studuje vysokou školu se zaměřením na životní prostředí. Fotografování se věnuje poslední tři roky.

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Sřídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokošolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci vítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské světici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elżbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milostí na přímluvu světice.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o.,**
Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

ABM vám nabízí obrázek milosrdného Ježíše namalovaný na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Obrázek má rozměry 14 x 29,3 cm. Váš dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

Pokud si chcete tento obrázek objednat, použijte složenku, kterou máte v každém čísle Apoštola. Touto složenkou pošlete svůj dobrovolný příspěvek, v kolonce pro příjemce napište: OBRÁZEK, a potom uveďte počet kusů, např.: **obrázek 1, obrázek 5.**

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

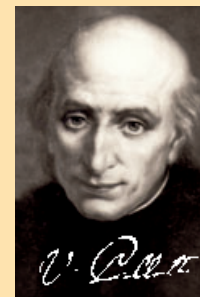
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zaslání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

Při mši svaté jsem opět uviděla Ježíše jako malé děťátko, nesmírně krásné, které ke mně s radostí natahovalo ručky. Po svatém přijímání jsem uslyšela tato slova: „**Já jsem ve tvém srdci stále, nejen ve chvíli, kdy mě přijímáš ve svatém přijímání, ale stále.**“

/Deníček 575/

Federico Fiori – Klanění tří králů

Radostné svátky a požehnaný nový rok 2008 přeje redakce ABM